

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּו: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מִנְקֹד

תְּקוּנֵי זֵהָר חֲדָשׁ

מִבְּאֵר בִּלְשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פֶּרוּשׁ קַל וְנֶחֱמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך ל"ב - חלק ב'

קונטרס 932

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקֹון בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

אֲשֶׁר שְׁמָתִי בְּפִיךָ לֹא יִמוּשׁוּ מִפִּיךָ, וּמִפִּי זֶרַע זֶרַעךָ, אָמַר ה' מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם". מֵאֵי אָמַר ה', אָמַר הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, אֲנִי עָרֵב לָךְ בַּדָּבָר זֶה! מֵאֵי מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם, אָמַר רַבִּי יִרְמְיָהוּ מִכָּאֵן וְאֵילָךְ תּוֹרָה מִתּוֹרַת עַל אֲכַסְנִיָּא שְׁלָה.

בְּרוּךְ ה' זִכִּיתִי שְׁעוֹד נֶכֶד, גָּמַר אֶת הָא'-ב' וְאֶת הָעֵבְרִי אוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה.

יָדוּעַ הַסְּפּוֹר מֵהַגֵּר"א זָכַר צִדִּיק לְבִרְכָּה (שְׁנֵכְדֵי זָכָה לִהְיוֹת מִצְאָצְאִיו) שֶׁכָּבַד בְּיוֹתֵר אֶת הַרְבֵּי שְׁלֵמֶדוֹ אוֹתִיּוֹת א'-ב' וְעֵבְרִי, וְאָמַר שֶׁהוּא בּוֹדֵאֵי לְמִדּוֹ תּוֹרַת אֶמֶת מֵה שָׁאִין כֵּן בִּשְׁאָר רַבּוּתָיו.

הַבַּעַל הַתִּנְיָא זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ אָמַר: שְׂצָרִיכִים לְלַמֵּד עִם הַיְלָדִים א'-ב' עִם נִקּוּדוֹת קִמְצָא'-א, קִמְצָא'-ב, וְלִהְיוֹת שֶׁהַיְלָדִים יִגִּידוּ אֶת הָעֵבְרִי בְרוּר, שֶׁמֶכַל מִיֵּלֶה נִבְרָא מִלֵּאךְ, וְהַמְלָאכִים מִגִּנִּים עַל הַיְלָדִים עִם אֲבוּתֵיהֶם, וּמִלְמִדֵיהֶם.

וְכִידוּעַ קִדְשַׁת הָאוֹתִיּוֹת וְהַנִּקּוּדוֹת שֶׁהֵם לְמֹשֶׁה מִסִּינַי, וְכַמּוּבָא בְּזֹהַר וּבִתְקוּנֵי זֶהַר בְּכַמָּה מְקוֹמוֹת, וְלֹא רַק הָאוֹתִיּוֹת וְנִקּוּדוֹת עֲצָמָן אֲלָא אֲפִילוֹ שְׁמוֹתֵיהֶם, וְכַמּוּבָא שֶׁם שְׁשֵׁמוֹת הַנִּקּוּדוֹת הֵם רָאשֵׁי תְבוֹת שְׁמוֹת מְלָאכִים וכו'...

וְעַל כֵּן עָלִי לַתֵּן תּוֹדָה לְמַלְמֵד שֶׁלֵּמֵד אֶת הַיְלָדִים א'-ב' וְעֵבְרִי.

וּבַפֶּרֶט כַּעַת שְׁזָכָה לְהַתְחִיל חֲמֵשׁ וַיִּקְרָא שֶׁהוּא פֶּרֶשֶׁת הַקִּרְבָּנוֹת, וְאֵי אֲפֹשֶׁר לְשַׁעַר גָּדֹל מַעֲלַת לְמוֹד הַקִּרְבָּנוֹת, וּבַפֶּרֶט שֶׁל תִּינוּקוֹת שֶׁל בֵּית רַבֵּן, וְאִזְכִּיר רַק בְּקִצּוֹר עַל מַעֲלַת הַקִּרְבָּנוֹת מֵהַמּוּבָא בְּזֹהַר הַקָּדוֹשׁ פֶּרֶשֶׁת נח, שָׁאֵם נח הָיָה מִבֵּיא קִרְבֵּן לִפְנֵי הַמִּבּוּל הָיָה הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ מוֹחֵל לְכָל הָעֵבְרִית וְלֹא הָיָה מִבֵּיא מִבּוּל לְעוֹלָם, וְאַחֵר שְׁנַת יֵצֵא מִן הַתֵּבָה וְרָאָה הָעוֹלָם שְׁמָם, עָמַד וַצֵּעַק רַבּוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם מִדְּתָךְ רַחוּם וְחַנוּן, אֵיפֹה הִרְחַמְנוּת שְׁלָךְ שֶׁחִרְבָּתָהּ וּמִחֻקֵּת עוֹלָם גָּדוֹל כָּזֶה שֶׁל 10 דּוּרוֹת?

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזה (זה חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף כלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר כאילו עשה כולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר כאילו למד הש"ס כולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דרך, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מכיר אותך, ואתה מכיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כולו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ" אב"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי כהונה חלק אר"ח סי' י"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדולתו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכ"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם היום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועוד – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובנודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובנודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוהר שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרוותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על כן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובנודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש' היה ה'א – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכ"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על כן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמוח לאבינו שבשמים – על כן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקבדך ובהשתחויה, שנקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך כרחי נוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריה אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (תפלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עוינו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלימודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

תפלה לרפואות וישועות

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה כמזה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשתו) [לרפואות...] [ישועות ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל וארצה ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

אמר לו הקדוש ברוך הוא רציא שטיא היה לך להקריב קרבנות לפני המבול, ומאריך שם בגדל מעלת משה רבינו שמסר עצמו על כלל ישראל.

וכתוב בספר הקדוש אגרא דפרקא, (אות קכ"א), שהתורה של תינוקות של בית רבן נקראת תורה לשמה, ותורה לשמה נקראת תורת אמת, כמבואר במלאכי (ב', ו' - ז') "תורת אמת היתה בפיהו, ועולה לא נמצא בשפתיו, בשלום ובמישור הלך אתי, ורבים השיב מעון". כי שפתי כהן ישמרו דעת, ותורה יבקשו מפיהו, כי מלאך ה' צבאות הוא.

ומהנביא מלאכי למדו חכמינו זכרונם לברכה במסכת חגיגה (דף ט"ו ב'): אמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן, מאי דכתיב כי שפתי כהן ישמרו דעת ותורה יבקשו מפיהו כי מלאך ה' צבאות הוא אם דומה הרב למלאך ה' צבאות יבקשו תורה מפיהו, ואם לאו אל יבקשו תורה מפיהו. והשאלה ידועה, מי זוכה לראות מלאכים בדורנו, ומניין ידע אם הרב דומה למלאך ה'?

ומובא מהרב הקדוש רבי פנחס מקאריץ זכותו יגן עלינו, בספר "אמרי פנחס השלם" (דף ק"ז), וזה לשונו: "צריך מלמד (לתלמידים) ללמד זה, שהוא בחינת עץ החיים, שיכול להמשיך נשמה לתלמידים. כי מה שהרב נותן שכל ישר לתינוק, בזה מניח בו נשמה אמתית", עד כאן לשונו. (ואני שמעתי שזה מקבל עוד מהבעל שם טוב זכותו יגן עלינו). כי הזהר מלהיב ומאיר את הנשמה של כל איש מישראל, באפן שיוכל להשפיע הארה של נשמה קדושה גם בזולתו, עד כאן לשונו (חכם הרזים).

[אמר המעתיק: אב השולח את בנו אצל מלמד ללמד תורה, עליו לברר אם המלמד של בנו לומד זוהר, דאם אינו לומד, אז מי יודע איזה נשמה ימשיך המלמד לבנו – וגם אי אפשר שיהיה להמלמד קצת יראת שמים בלי למוד הזוהר הקדוש כמבואר בספרים הקדושים].

עכשו מתרצת הקשיא דזה שהגמרא אומרת שצריך מלמד שדומה למלאך ה' הינו מלמד כזה שבלימודו יוכל להמשיך מלאכים קדושים, וזה יהיה אם יזכה להדבק בתורת הרשב"י זכותו יגן עלינו.

רֹאיה מִסְטָרָא דְאַרְיָה, דְּאִיהוּ לִימִינָא דְאַתְמָר
בִּיה (יחזקאל א' י) וּפְנֵי אַרְיָה אֶל הַיָּמִין (דף קיט
ל'א) לְאַרְבַּעַתָּם. רֹאיה אַרְיָה תּוֹסַפֶּת י' תְּנִינָא
חֲכָמָה. הַרּוּצָה לְהַחֲכִים יְדִידִים. וּמִתְמָן רְאוּבֵן,
או"ר ב"ן אור דְּיומָא קְדָמָאָה.

שְׂמִיעָה בְּשׁוּר גְּבוּרָא דְתִמְן בִּינָה דְאִיהוּ
שְׂמִיעָה כְּלִילָא חֲמִשִּׁין אֲתוֹן דְקָרִיאַת
שְׁמַע. וּבִגִּין דָּא תְקִינּוּ בִיה קָרִיאַת שְׁמַע
דְּשַׁחֲרִית וְעֶרְבִית. וּבִגִּינָה אָמַר הַנְּבִיא (חבוק ג')
ה' שְׁמַעְתִּי שְׁמַעְךָ יְרֵאתִי. וְאָמַרְוּ מֵאֲרִי
מִתְנִיתִין הַבִּינוֹתִי מִבְּעֵי לִיה. וּבִגִּינָה אָמַר (מ"ב
יט טז) הִטָּה ה' אֲזִנֶּךָ וּשְׁמַע. וּמִסְטָרָא דְחֶסֶד (ישעיה
נב ח) כִּי עִי"ן בְּעִי"ן יֵרָאוּ דְאִיהוּ ע"ב חֶסֶד.
אֲבָל מִסְטָרָא דְגְבוּרָא שְׁמַעְתִּי שְׁמַעְךָ יְרֵאתִי
דְתִמְן יֵרָאֵה דְמִתְמָן אִיהִי שְׂכִינְתָּא תַתָּאָה
מִשְׁמַעְתָּא, וּמִתְמָן שְׁמַעִין.

רִיחָא (יחזקאל א' א) וּפְנֵי נֶשֶׁר לְאַרְבַּעַתָּן. וּבִיה אִיהִי
פְּרָחָא נֶשֶׁרָא, וּמִתְמָן אֲתַקְרִיאַת שְׂכִינְתָּא
נֶשֶׁרָא. הָדָא הוּא דְכְּתִיב (משלי ל' יט) דֶּרֶךְ הַנֶּשֶׁר
בְּשָׂמִים. וּמִתְמָן לו"י לוֹיָה דִימִינָא וּשְׁמָאֲלָא
חַבּוּרָא דְתַרְוִיהוּ.

דְּבוּר (יחזקאל א' י) וּדְמוּת פְּנִיָּהם פְּנֵי אָדָם. וִיהוּדָה
בָּה, (בראשית כט לה) אוֹדָה אֶת ה'. וּמִתְמָן
אֲתַקְרִיאַת שְׂכִינְתָּא אֲגָדָה. בְּגִין (שם פסוק יב) וַיִּגַּד
יַעֲקֹב לְרַחֵל. וְאַנּוּן תְּרִין חֲכָמָה עֲלָאָה וְחֲכָמָה
תַתָּאָה. וּבִגִּינָהּ אֲתַמָּר (איוב יא ו') וַיִּגַּד לָךְ
תַעֲלָמוֹת חֲכָמָה. (משלי לא כו) פִּיה פֶּתַח בְּחֲכָמָה.
דְּמִתְמָן לַעֲלָא אִיהִי אָדָם הַקָּטָן, מִחֲכָמָה
עֲלָאָה אָדָם הַגָּדוֹל, וּמִסְטָרָא דְעַמּוּדָא
דְאֻמָּצְעִיתָא תַפְאָרֶת אָדָם כְּלִיל בִּיה (נ"א ב')
תַרְוִיהוּ.

פְּשׁוּטָה אֲתַקְרִיאַת מִסְטָרָא דִימִינָא כִּי יִמִּינָךְ
פְּשׁוּטָה וּכְגוֹן תְּקִיעָה פְּשׁוּטָה לְפָנֶיךָ

הַשְׂמִיעָה - בְּשׁוּר, גְּבוּרָה, שְׁשֵׁם
בִּינָה, שְׁהִיא הַשְׂמִיעָה כּוֹלֶלֶת
חֲמִשִּׁים אוֹתִיּוֹת שֶׁל קָרִיאַת שְׁמַע.
וּמִשּׁוּם זֶה תִּקְנוּ בּוֹ קָרִיאַת שְׁמַע
שֶׁל שַׁחֲרִית וְעֶרְבִית, וּבִשְׁבִילָהּ
אָמַר הַנְּבִיא (חבוק ג') ה' שְׁמַעְתִּי
שְׁמַעְךָ יְרֵאתִי. וְאָמַרְוּ בְּעִלִּי
הַמִּשְׁנָה, הַבִּינוֹתִי הִיָּה צְרִיף
לְהִיּוֹת! וּבִשְׁבִילָהּ אָמַר (ישעיה לו)
הִטָּה ה' אֲזִנֶּךָ וּשְׁמַע. וּמִצַּד
הַחֶסֶד, כִּי עִי"ן בְּעִי"ן יֵרָאוּ,
שְׁהוּא ע"ב חֶסֶד. אֲבָל מִצַּד
הַגְּבוּרָה, שְׁמַעְתִּי שְׁמַעְךָ יְרֵאתִי,
שְׁשֵׁם יְרָאֵה, שְׁמִשֵּׁם הִיא הַשְּׂכִינָה
הַתַּחְתּוֹנָה, מִשְׁמַעְתָּא, וּמִשֵּׁם
שׁוֹמְעִים.

הַרְיָח - (יחזקאל א' א) וּפְנֵי נֶשֶׁר לְאַרְבַּעַתָּן. וּבִיה אִיהִי
פְּרָחָא נֶשֶׁרָא, וּמִתְמָן אֲתַקְרִיאַת שְׂכִינְתָּא
נֶשֶׁרָא. הָדָא הוּא דְכְּתִיב (משלי ל' יט) דֶּרֶךְ הַנֶּשֶׁר
בְּשָׂמִים. וּמִתְמָן לו"י לוֹיָה דִימִינָא וּשְׁמָאֲלָא
חַבּוּרָא דְתַרְוִיהוּ.

דְּבוּר (יחזקאל א' י) וּדְמוּת פְּנִיָּהם פְּנֵי אָדָם. וִיהוּדָה
בָּה, (בראשית כט לה) אוֹדָה אֶת ה'. וּמִתְמָן
אֲתַקְרִיאַת שְׂכִינְתָּא אֲגָדָה. בְּגִין (שם פסוק יב) וַיִּגַּד
יַעֲקֹב לְרַחֵל. וְאַנּוּן תְּרִין חֲכָמָה עֲלָאָה וְחֲכָמָה
תַתָּאָה. וּבִגִּינָהּ אֲתַמָּר (איוב יא ו') וַיִּגַּד לָךְ
תַעֲלָמוֹת חֲכָמָה. (משלי לא כו) פִּיה פֶּתַח בְּחֲכָמָה.
דְּמִתְמָן לַעֲלָא אִיהִי אָדָם הַקָּטָן, מִחֲכָמָה
עֲלָאָה אָדָם הַגָּדוֹל, וּמִסְטָרָא דְעַמּוּדָא
דְאֻמָּצְעִיתָא תַפְאָרֶת אָדָם כְּלִיל בִּיה (נ"א ב')
תַרְוִיהוּ.

פְּשׁוּטָה אֲתַקְרִיאַת מִסְטָרָא דִימִינָא כִּי יִמִּינָךְ
פְּשׁוּטָה וּכְגוֹן תְּקִיעָה פְּשׁוּטָה לְפָנֶיךָ

שאינן שם קשי של הדין. שהקשה היא ודאי קשה מצד הדין, מדת הדין הקשה, המדה של הדין הקשה. וכשרואה שמתקשה ממנו הלכה, משתדל במצוות עשה, ויתעורר הימין בשמאל, רחמים בדין. שמצוות עשה הרי פרשה וזה זכרי, שהוא ו"ה, עם זכרי רמ"ח, מצד של אברהם אבינו עליו השלום, שדרגתו חסד, כמו שבאריה אהבת עולם אהבתיו על פן משכתיף חסד. שמי גורם שמתקשה ממנו הלכה? שעבר על אחת משלש מאות ששים וחמש לא תעשה, שהן משמאל, שנאמר בו זה שמי, עם י"ה - שלש מאות ששים וחמש.

החמרה נקראת מימין, הקול משמאל, וזהו מקל וחמר (שמות א). גזרה שנה מצד העמוד האמצעי. וזהו וימררו את חייכם בעבדה קשה. בחמר ובלבנים - בקל וחמר. ובכל עבדה בשדה - בגזרה שנה. וחמרה משמאל, ששם הצד של סמאל, שהוא ממונה על לא תעשה, והוא חמרה מצד של אל אחר חמור. קרא מימין, שנאמר בו ובלבנים, בלבון ההלכה. ויש שהים פן חמרה מימין, ששם חמור נוער, שנאמר בו (חבוקק א) חמר מים רבים. הקלא משמאל, ששם שור מועד של נזיקין, שהוא אבי אבות של הנזיקין, הוא אש הגיהנם. אבל חמור הוא אבי אבות הטמאה. ומשום זה צריך בו חמר יותר, ונאמר בהם (דברים כב) לא תחרש בשור ובחמר יחדו. גזרה שנה זה העמוד האמצעי, שמחלק ביניהם מחלקת להפריד ביניהם, והוא שנה בין ימין ושמאל של הקדש. ומשום זה

ולאחריה רחמי, דלית תמן קושיא דדינא. דקושיא איהי ודאי קושיא מסטרא דדינא מדת הדין הקשה מדה דדינא קשיא. וכד חזי דאתקשה מינה הלכה, אשתדל בפקודין דעשה, ויתער ימינא בשמאלא, רחמי בדינא. דפקודין דעשה הא אוקמוה. (שמות ג טו) וזה זכרי דאיהו ו"ה עם זכרי רמ"ח, מסטרא דאברהם אבינו עליו השלום דדרגה חסד פמה דאוקמוה (ירמיה לא ב) אהבת עולם אהבתיו על פן משכתיף חסד. דמאן גרים דאתקשיא מינה הלכה דאעבר על חד משס"ה לא תעשה, דאנון משמאלא דאתמר ביה זה שמי עם י"ה שס"ה.

חמרא אתקרי מימינה. קולא משמאלא, והאי איהו (שמות א) מקל וחמר. גזרה שנה מסטרא דעמודא דאמצעיתא. והאי איהו (שמות א יד) וימררו את חייכם בעבדה קשה בחמר ובלבנים, בקל וחמר ובכל עבודה בשדה, בגזרה שנה. וחמרא משמאלא דתמן סטר סמאל דאיהו ממונה על לא תעשה ואיהו חמרא מסטרא דאל אחר חמור.

קורא מימינא דאתמר ביה ובלבנים בלבון ההלכה. ואית דיקא הכי חמרא מימינא, דתמן חמור נוער, דאתמר ביה (חבוקק ג טו) חמר מים רבים. קולא משמאלא דתמן שור מועד דנזיקין, דאיהו אבי אבות דנזיקין, איהו אש דגיהנם. אבל חמור איהו אבי אבות הטמאה. ובגין דא צריך ביה חמר יתיר, ואתמר בהון (דברים כב י) לא תחרש בשור ובחמר יחדו.

גזרה שנה דא עמודא דאמצעיתא, דאפליג ביניהו מחלקת לאפרשא ביניהון, ואיהו

שנה בין ימינא ושמאלא דקדשא. ובגין דא מחלקת איהו עמודא

מחלקת היא העמוד האמצעי בין
דרגות השמאה, והוא הפרוד
ביניהן. והיחוד בדרגות
הקדושות.

הברייתא היא השכינה משמאל,
זהו שכתוב (דברים כב) כי בשדה
מצאה. והמשנה בצד הימין,
שהיחוד שלו אינו אלא מצד
העמוד האמצעי. ולמה היא
משנה וברייתא מצד של ימין
ושמאל? משום חמור ושוור
מועדים, שהם לימין ולשמאל.

התוספתא נקראת מצד הצדיק,
שהוא כולל כל המוספים, ומשם
השכינה היא קרוב של המוספים,
ובשכילו נאמר (משלי יא) יש מפזר
ונוסף עוד. בו התוספתא חכמה
ובינה ודעת וכל המדות של
הקדוש ברוך הוא, וממנו תוספת
של נשמה יתרה שנוספת לאדם
מערב שבת לערב שבת, והוא
יום השבת, שביעי, כל הספירות
נקראו בו שביעיות. וכל מי
שמוסיף בו בשבת במאכלים
ובתענוגים, מוסיפים לו. ומהם
מאכלותיו? הקרבנות של
התפלה של מוסף שמוסיפים בו
העם הקדוש יותר משאר ימות
החל. תוספת קדשה של קדוש,
ענוג, וקראת לשבת ענג בשלש
סעודות.

ומשום זה כל המוסף מוסיפים
לו, וכל הגורע גורעים לו, ועוד,
השכינה נקראת תיק"ו, מצד
אותו שנאמר בו במפלא ממך אל
תדרש ובמכסה ממך אל תחקר.
ובגללו פשוטה בעלי המשנה,
שתק, כך עלה במחשבה.

קם רועה הנאמן ואמר, סבא
סבא, עליך נאמר (ויקרא יט) מפני
שיבה תקום. תקום בישאל
העליון עד שאין סוף לעלייתך.
העליונים והתחתונים מתברכים
בך ומשתבחים בך, שנכללו בך

דאמצעיתא, בין דרגין דמסאבו, ואיהו פרודא
ביניהו. ויחודא בדרגין קדישין.

בריתא איהי שכינתא משמאלא, הדא הוא
דכתיב (שם פסוק כז) כי בשדה מצאה.
ומשנה מסטרא דימינא, דייחודא דילה לאו
איהו אלא מסטרא דעמודא דאמצעיתא.
ואמאי איהי משנה וברייתא מסטרא דימינא
ושמאלא. בגין חמור ושוור המועד דאנון
לימינא ושמאלא.

תוספתא אתקריאת מסטרא דצדיק, דאיהו
כליל כל מוספין, ומתמן איהי
שכינתא קרבן המוספין. ובגינה אתמר (משלי יא
כד) יש מפזר ונוסף עוד. ביה תוספתא חכמה
ובינה ודעת וכל מדות דקודשא בריך הוא,
ומנה תוספת נשמה יתרה, דאתוסף בבר נש
מערב שבת לערב שבת. ואיהו יום השבת,
שביעי כל ספירן אתקריאו ביה שביעיות. וכל
מאן דאוסף ביה בשבת במאכלין בענוגין,
מוספין ליה. ומאי מאכלות דילה. קרבנין
דצלותא דמוסף, דאתוספן ביה עמא קדישא
יתיר משאר יומין דחל. תוספת קדשה דקדוש
ענוג (ישעיה נח יג) וקראת לשבת ענג סעדתן.
ובגין דא כל המוסף מוסיפין ליה וכל הגורע
גורעין לו. ועוד שכינתא אתקריאת
תיק"ו, מסטרא דההוא דאתמר ביה במפלא
ממך אל תדרש ובמכסה ממך אל תחקר.
ובגינה אוקמוה מארי מתניתין שתק כך עלה
במחשבה.

קם רעיא מהימנא ואמר, סבא סבא עלך אתמר
(ויקרא יט לב) מפני שיבה תקום. תקום בישאל
עלאה עד דלית סוף לסליקו דילך. עלאין
ותתאין מתברכין בך ומשתבחין בך,
דאתכלילו בך כל מדות אחוריים ופנימיים

כָּל הַמִּדּוֹת אַחֲרָיִים וּפְנִימִיִּים שֶׁל
הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא. אָמֵר, הָרִי
זִרְקָת מִקְלַע, אֲבָנֵי הַקְּלַע אֵלַי.
אָמֵר לְאוֹתָם שֶׁהוֹלְכִים בְּאֹיֶר,
שֶׁהָרִי אֲבָן אֵלֵיהֶם.

פֶּתַח וְאָמֵר, זִרְקָא מִקְּרָא שׁוּפֵר
הוֹלֵךְ סְגוּלָתָא. הַמְּלָאכִים שֶׁל
הָאוֹתִיּוֹת, שֶׁעֲלִיכֶם נֶאֱמַר (תהלים
קד) עֲשֵׂה מְלָאכֵי רִוְחוֹת מְשֻׁרְתֵּי
אֵשׁ לֵהֱטֵ, קִבְּלוּ אֲבָנִים הִלְלוּ שְׁהֵן
הַנִּקְדּוֹת שֶׁנִּקְרְאוּ עַל שְׁמֵכֶם,
שֶׁנֶּאֱמַר בָּהֶם (דברים כז) אֲבָנִים
שֶׁלְּמֹת תִּבְנֶה אֶת מִזְבֵּחַ ה' אֱלֹהֶיךָ. אֱלוֹהִים:

קָמִין - קְדוּמִיא"ל מְלִכִּיא"ל
צוּרִיא"ל. פֶּתַח - פֶּדֶא"ל
תוּמִיא"ל חֲסִדִּיא"ל. צָרִי -
צוּרִיא"ל רִזִּיא"ל יוֹפִיא"ל. סְגוּלָּה
- סִטְטוּרִיא"ל גִּזְרִיא"ל לְמוֹא"ל.
שֶׁבֶא"ל - שְׁמַעִיא"ל בְּרִכִּיא"ל
אֶהֱנִיא"ל. חֲלָם - חֲנִיא"ל
לֶהֱרִיא"ל מֶהֱנִיא"ל. חֲרָק -
חֲזִקִּיא"ל רֶהֱטִיא"ל קְדוּשִׁיא"ל.
שֶׁרָק - שְׁמוּעִיא"ל רַעֲמִיא"ל
קִנִּיא"ל. שֶׁרָק - שְׁמַשִּׁיא"ל
רַפֵּא"ל קְדִישִׁיא"ל.

וְהַמְּשֻׁבָּרִים, אֱלוֹהֵי שֵׁשׁ בָּהֶם שֶׁכָּל
לִפְרִי בַתְּפִלָּה, אֵיךְ מַעֲלָה אוֹתָהּ
הַבַּת בְּאוֹתִיּוֹת וּנְקִדּוֹת וְטַעֲמִים.
שֶׁכֵּלֶם הֵם אֶהְבֵּת בַּת הַמֶּלֶךְ לְחֹתֶן
שֶׁלָּהּ, לְהַכְנִיס אֶהְבָּה וְשָׁלוֹם
וְחִבּוּר וְקִרְבָּה בֵּינֵיהֶם בְּכָל
הַמִּדּוֹת שֶׁל שְׁנֵיהֶם, לְהַכְלִיל
אוֹתָם יַחַד בְּכֵלֶם. וְהֵם קִרְב
לְסַמָּא"ל וְנֶחֱשׁ וְשִׁבְעִים הַמִּמָּנִים.
קָם רַבִּי שְׁמוּעֵזֶן הַמְּנוּרָה הַקְּדוּשָׁה
עַל רִגְלָיו, וְהַעֲלָה יָדָיו לְרַבּוֹן
הָעוֹלָם וְאָמֵר, רַבּוֹן הָעוֹלָם, יְהִי
רְצוֹנוֹךְ לְתֵת לָנוּ תַּקָּה לִי וּלְכָל
הַחֲבָרִים וּלְכָל הַנִּכְנָסִים לְקִרְב
הַזֶּה, שֶׁהֵם מִן הַצַּד שֶׁלָּךְ, לְהַכְנִס
לְקִרְבֵּי הַזֶּה בְּלִי בּוֹשָׁה לְפָנֶיךָ,
וְלַצָּאת מִשָּׁם בְּלִי בּוֹשָׁה לְפָנֶיךָ
וּלְפָנֶי הַגְּבִירָה הַעֲלִינָהּ.

דְּקוּדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא. אָמֵר הָא זִרְקָת קִירְטָא.
אֲבָנִין דְּקִירְטָא לְגַבְּאֵי, אֲמָא לְאֲנוּן דְּאֲזִלִּין
בְּאֹיֶרָא, דִּהָא אֲבָנָא לְגַבְּיָהּ.

פֶּתַח וְאָמֵר זִרְקָא מִקְּרָא שׁוּפֵר הוֹלֵךְ סְגוּלָתָא.
מְלָאכִין דְּאֲתָן דְּעֲלִיכוּ אֲתָמֵר (תהלים קד ד)
עֲשֵׂה מְלָאכֵי רִוְחוֹת מְשֻׁרְתֵּי אֵשׁ לֵהֱטֵ. קִבְּלוּ
אֲבָנִין אֵלֵין דְּאֲנוּן נְקִידִין דְּאֲתַקְרִיאוּ עַל
שְׁמֵכֶם, דְּאֲתָמֵר בִּהוֹן (דברים כז ו) אֲבָנִים שֶׁלְּמֹת
תִּבְנֶה אֶת מִזְבֵּחַ ה' אֱלֹהֶיךָ, אֵלֵין אֲנוּן.

קָמִין. קְדוּמִיא"ל מְלִכִּיא"ל צוּרִיא"ל. פֶּתַח
פֶּדֶא"ל תוּמִיא"ל חֲסִדִּיא"ל. צָרִי
צוּרִיא"ל רִזִּיא"ל יוֹפִיא"ל. סְגוּלָּה סִטְטוּרִיא"ל
גִּזְרִיא"ל לְמוֹא"ל. שֶׁבֶא"ל שְׁמַעִיא"ל
בְּרִכִּיא"ל אֶהֱנִיא"ל. חֲלָם חֲנִיא"ל לֶהֱרִיא"ל
מֶהֱנִיא"ל. חֲרָק חֲזִקִּיא"ל רֶהֱטִיא"ל
קְדוּשִׁיא"ל. שֶׁרָק שְׁמוּעִיא"ל רַעֲמִיא"ל
קִנִּיא"ל. שֶׁרָק שְׁמַשִּׁיא"ל רַפֵּא"ל
קְדִישִׁיא"ל.

וְהַמְּשֻׁבָּרִים אֵלֵין דְּאִית בִּהוֹן שֶׁכָּל
לִאֲשַׁתְּמוּדְעָא בְּצִלּוֹתָא, אֵיךְ
סִלְקָא לָהּ בְּרִתָּא בְּאֲתָן (דף קט ע"ב) וְנִקְדִּי וְטַעֲמִי.
דְּכָלְהוּ אֲנוּן רַחֲמֵינוּ דְּבִרְתָּא דְּמִלְכָּא בְּחֹתֶן
דִּלְהָ, לֹאֲעֲלָא רַחֲמֵינוּ וְשִׁלְמָא וְחִבּוּרָא וְקוּרְבָּא
בֵּינֵיהוּ, בְּכָל מִדּוֹת דְּתִרְוּיָהּ לֹאֲכַלְלָא לֹון
פִּתְחָא בְּכָלְהוּ. וְאֲנוּן קִרְבָּא לְסַמָּא"ל וְנֶחֱשׁ
וְשִׁבְעִין מִמָּנִין.

קָם רַבִּי שְׁמוּעֵזֶן בּוֹצִינָא קְדִישָׁא עַל רִגְלָיו,
וּסְלִיק יָדָיו לְמֵאֲרִי עֲלֵמָא וְאָמֵר, רַבּוֹן
עֲלֵמָא יְהִי רַעְוָא דִּילָךְ, לְמִיְהִב לָן תַּקָּפָא לִי
וּלְכָל חֲבָרִיא וּלְכָל דְּעֲאֵלִין בְּקִרְבָּא דָּא, דְּאֲנוּן
מִסְטָרָא דִּילָךְ לֹאֲעֲלָא בְּקִרְבָּא דָּא בְּלֹא פְסוּפָא
קִמָּךְ, וְלֹאֲפָקָא מִתַּמָּן בְּלֹא פְסוּפָא קִמָּךְ וְקָמִי
מִטְרוּנִיתָא עֲלָהּ.

שְׁבַשְׁמַנְצָחִים בְּנֵיהָ בְּקִרְבוֹת,
נֶאֱמַר בָּהּ אִם הַבָּנִים שְׁמַחָה
(תהלים קיג), וְלֹא אֶהְיֶה בְּבוֹשָׁה
לְפָנֶי בַת הַמֶּלֶךְ, שְׁנֶאֱמַר בָּהּ (שם
מז) כָּל כְּבוֹדָה בַּת מֶלֶךְ פְּנִימָה
וְגו'. שְׁהָרִי כְּמָה פְּרוּזִין יוֹצֵאִים
בְּשִׁבְלִיהָ. זֶהוּ שְׁכַתוֹב (משלי א)
בְּרֹאשׁ הַמִּיּוֹת תִּקְרָא בִּפְתָחִי
שְׁעָרִים בְּעִיר אֲמָרֶיהָ תֹּאמַר.
וְכֵּה אֲמָרִים הַפְּרוּזִין? (שם ח)
אֲלֵיכֶם אִישִׁים אֶקְרָא וְקוֹלִי אֶל
בְּנֵי אָדָם.

שְׁהָרִי כְּמָה פְּרוּשִׁים חֲזָקִים הָיוּ
מִתְּפַנְסִים לְהִלָּחֵם בְּקֶרֶב עִם
הַנָּחֵשׁ, נָחֵשׁ הַקְּדָמוֹנִי, שְׁהָרֵג
אֶת אָדָם הָרֹאשׁוֹן, וְהָרֵג אֶת כָּל
הַדּוֹרוֹת שֶׁבָּאוּ אַחֲרָיו. מִהֶם הָיָה
אוֹכֵל בָּאֵשׁ שֶׁלֹּא שָׁהִיָּא גִיְהֵנָם,
וּמִהֶם הָיָה בּוֹלֵעַ אוֹתָם חַיִּים
כְּמוֹ קֶרֶחַ, שְׁנֶאֱמַר בָּהֶם (במדבר
טו) וַיִּרְדּוּ הֵם וְכָל אֲשֶׁר לָהֶם חַיִּים
שָׂאלָה. מִהֶם הָרֵג בְּכַמָּה מִיָּנִי
מִיתָה, שְׁנֶאֱמַר בָּהֶם (תהלים סח)
לְמַנֹּת תּוֹצְאוֹת.

וְכַמָּה בְּעָלֵי מַגְנִים הָיוּ
מִתְּפַנְסִים אֵלָיו בְּכַתִּי כְּנִסְיוֹת
וּבְכַתִּי מִדְּרָשׁוֹת וּפְסוּקִים עָלָיו
כְּמָה פְּסוּקוֹת, בְּקִלּוֹת וּחְמוּרוֹת
שָׁלוֹ. (שמות ב) וַיִּפֹּן כֹּה וְכֹה וַיִּרָּא
כִּי אֵין אִישׁ. אֵין בָּהֶם אֶחָד
שְׁהָרֵג אֶת הַנָּחֵשׁ. וְהַפְּרוּזִים
יוֹצֵאִים: מִי שֶׁנֶּצַח בְּקֶרֶב וְהָרֵג
אֶת הַנָּחֵשׁ, תִּהְיֶה הַלֵּכָה שָׁלוֹ.
וְכַמָּה הִלְכוֹת פְּסוּקוֹת הֵן,
שְׁנֶאֱמַר בְּכָל אַחַת הִלְכָה
כְּפִלּוֹנִי, וְהֵן (תהלים מז) בְּתוֹלוֹת
אַחֲרֶיהָ רְעוּתֶיהָ, שֶׁל בַּת הַמֶּלֶךְ.
אֲבָל עַל בַּת הַמֶּלֶךְ נֶאֱמַר (משלי לא)
רְבוֹת בְּנוֹת עָשׂוּ חֵיל וְאֵת עֲלִית
עַל כְּלָנָה. וְהִיא אֲרוּסָה לְמִשָּׁה,
הִלְכָה לְמִשָּׁה מְסִינִי, וְעָרִין אִינָה
נִשׁוּאָה לוֹ, עַד שִׁיְהָרֵג הַנָּחֵשׁ

דְּכַר נִצְחִין בְּנֵהָ קֶרֶבִין, אֲתֹמַר בָּהּ (תהלים קיג ט)
אִם הַבָּנִים שְׁמַחָה. וְלֹא אֶהָא בְּכַסּוּפָא קִמִּי
בְּרִתָּא דְּמִלְכָּא דְּאֲתֹמַר בָּהּ (שם מז יד) כָּל כְּבוֹדָה בַּת
מֶלֶךְ פְּנִימָה וְגו'. דִּהָא כְּמָה פְּרוּזִין נִפְקִין בְּגִינָה.
דִּהָא הוּא דְּכַתִּיב (משלי א כא) בְּרֹאשׁ הַמִּיּוֹת תִּקְרָא
בִּפְתָחִי שְׁעָרִים בְּעִיר אֲמָרֶיהָ תֹּאמַר. וּמֵאִי אֲמָרִין
פְּרוּזִין (שם ח ד) אֲלֵיכֶם אִישִׁים אֶקְרָא וְקוֹלִי אֶל בְּנֵי
אָדָם.

דִּהָא כְּמָה פְּרוּשִׁין תְּקִיפִין הָיוּ מִתְּפַנְשִׁין לְאַגְחָא
קֶרֶבָא עִם חוּזָא נָחֵשׁ הַקְּדָמוֹנִי, דְּקָטִיל
לְאָדָם קְדָמָא, וְקָטִיל לְכָל דְּרִין דְּאֲתִין אֲבַתְרָה.
מִנְהוֹן הָיָה אֹכִיל בְּנוּרָא דִּילָהּ דְּאִיהוּ גִיְהֵנָם,
וּמִנְהוֹן הָיָה בּוֹלֵעַ לֹון חַיִּין כְּגוּנָא דְּקֶרֶחַ, דְּאֲתֹמַר
בָּהוֹן (במדבר טו לג) וַיִּרְדּוּ הֵם וְכָל אֲשֶׁר לָהֶם חַיִּים
שָׂאלָה. מִנְהוֹן קָטִיל בְּכַמָּה מִיָּנִי מִיתָה. דְּאֲתֹמַר
בָּהוֹן (תהלים סח כא) לְמַנֹּת תּוֹצְאוֹת.

וְכַמָּה מְאָרִי תְּרִיסִין הָיוּ מִתְּפַנְשִׁין לְגַבְהָ בְּכַתִּי
כְּנִסְיוֹת וּבְכַתִּי מִדְּרָשׁוֹת וּפְסוּקִין עָלֶיהָ
כְּמָה פְּסוּקוֹת בְּקִלּוֹן וּחְמוּרִין דִּילָהּ (שמות ב יב) וַיִּפֹּן
כֹּה וְכֹה וַיִּרָּא כִּי אֵין אִישׁ. לִית בָּהּ חַד דְּקָטִיל
לְחוּזָא וְכְרוּזִין נִפְקִין מֵאֵן דְּנִצָּח קֶרֶבָא וְקָטִיל
לְחוּזָא יְהָא הִלְכָה דִּילָהּ וְכַמָּה הִלְכוֹת פְּסוּקוֹת
אֲנוּן דְּאֲתֹמַר בְּכָל חַד הִלְכָה כְּפִלּוֹנִי וְאֲנוּן (תהלים
מז טו) בְּתוֹלוֹת אַחֲרֶיהָ רְעוּתֶיהָ, דְּבִרְתָּא דְּמִלְכָּא.
אֲבָל בְּרִתָּא דְּמִלְכָּא עָלֶיהָ אֲתֹמַר (משלי לא כט) רְבוֹת
בְּנוֹת עָשׂוּ חֵיל וְאֵת עֲלִית עַל כְּלָנָה. וְאִיהִי
אֲרוּסָה לְמִשָּׁה הִלְכָה לְמִשָּׁה מְסִינִי וְעַד לָאו
אִיהִי נִשׁוּאָה לִיהָ עַד דִּיקָטוּל לְחוּזָא וַיַּעֲוִל
לְאַרְעָא קְדִישָׁא. דְּכִגִּין דָּא לֹא עָאֵל לְאַרְעָא
קְדִישָׁא עַד דִּיזְכָּה לָהּ דְּמִדְּתָרִין לִחוּחִין אֲתַבְּרוּ
פְּרָחָא מִנָּהּ וּבְגִלּוּתָא רְבִיעָאָה יִזְכָּה לָהּ וּבְגִינָה
יִזְכָּה לְאַעְלָא לְאַרְעָא קְדִישָׁא.

וַיִּכְנַס לְאַרְץ הַקְּדוּשָׁה. שְׁבַגְלָל זֶה לֹא נִכְנַס לְאַרְץ הַקְּדוּשָׁה עַד שִׁיזְכָּה לָהּ, שְׁמָאֵן שְׁשֵׁנִי הִלְחוּת נִשְׁבְּרוּ
פְּרָחָה מִמֶּנּוּ, וּבְגִלּוּת הִרְבִּיעִית יִזְכָּה לָהּ, וּבְגִלּוּלָהּ יִזְכָּה לְהַכְנִס לְאַרְץ הַקְּדוּשָׁה.

קום אַנְתּ רַעִיָא מְהִימְנָא, דְּבִגְיִנְךָ אֶתְמַר (שמות ב)
(יב) וַיִּפֶן כ"ה וכו"ה וַיִּפֶן אֶת הַמִּצְרִי. דְּבִשְׁמָא
דְּאִמָּא עֲלָאָה דְּאִיְהִי חֲמִשִּׁין תַּרְעִין, מְחִית לִיה
דְּאֶתְרִמִּזּוּ בְכ"ה. וכו"ה אֶתְוֹן דְּמִיחָדִין בְּהוֹן
לְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא תַרִּין זְמָנִין בְּכָל יוֹמָא שְׁמַע
יִשְׂרָאֵל ה' אֱלֹהֵינוּ ה' אֶחָד, דְּאִית בְּשִׁית תִּיבִין
כ"ה אֶתְוֹן, וְתַרִּין זְמָנִין אֲנֹן חֲמִשִּׁין. בְּאֵלִין
חֲמִשִּׁין מְחִי לְפַרְעֹה וּבְכָל עֲבָדֵי חֲמִשִּׁין
מַכּוּת.

קום לְגַבְהָ בְּחוּטְרָא דִּילָךְ, לְמַחְאָה לִיה
כְּכֻלָּבָא, דְּהָכִי אִוְרְחָא דְכֻלָּבָא לְמַחְאָה
לִיה בְּחוּטְרָא. וְאִוְרְחָא דְעֲבָדָא לְמַחְאָה לִיה
בְּחוּטְרָא כְּכֻלָּבָא, בְּגִין דְּעֲלָה אֶתְמַר (משלי כט יט)
בְּדִבְרִים לֹא יוֹסֵר עֲבָד. בְּקִדְמִיתָא מְחִית לִיה
עַל יָמָא. כְּעֵן קוּם מְחִי לִיה בִּימָא דְאִוְרִיתָא
בְּקֻלְמוּס דִּילָךְ בְּדִרוּעָא דִּילָךְ בִּיד דִּילָךְ.
דְּאֶתְמַר בִּיה (שמות יד כא) וַיֵּט מֹשֶׁה אֶת יָדוֹ עַל
הַיָּם דְּהָא בִּימִינָה אֶתְבַּקְעָא יָמָא. בְּשִׁמְאֵלָא
אֶתְחִזַּרְת יִבְשָׁה. הָדָא הוּא דְכְּתִיב (שם פסוק כט)
וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל הִלְכוּ בִּיבְשָׁה בְּתוֹךְ הַיָּם. בְּעִמּוּדָא
דְּאֶמְצַעִיתָא (שם טו י) נִשְׁפָּת בְּרוּחָךְ פֶּסֶם יָם.
קוּם נִצַּח קָרְבִין דְּהָא בְּרִתָּא דְמִלְכָּא דִּילָךְ אִיְהִי
וְלָךְ אֶתְחִזַּרְת. וְלֹא עוֹד אֵלָא כְּמָה דְּבִים
וְזֹאבִים דְּעִרְבוּבִיָּא מִתְכַּנְּשִׁין בְּגִלּוּתָא לְמִיכַל
עֲנָנָא דִּילָךְ, דְּאֶתְמַר בְּהוֹן (יחזקאל לד לא) וְאַתָּן צֹאנִי
צֹאן מְרֻעִיתִי.

קום נְטִיל קִירְטָא דִּילָךְ לְגַבְיָהּ דְּהָא קִירְטָא
דְּדוּד אֶתְמַר בִּיה (שמואל א, יז מ) וַיִּבְחַר לוֹ חֲמִשָּׁה
חֲלָקִי אַבְנִים מִן הַנַּחֲל. נְטִיל לוֹן בְּחִמְשָׁה
תִּיבִין, דְּאֲנֹן שְׁמַע יִשְׂרָאֵל ה' אֱלֹהֵינוּ ה'. וְכֹד
שׁוּי לוֹן בְּקִירְטָא, אֶתְעַבִּידוּ אֶחָד, אַבְנָא חֲדָא,
וְקִטִּיל לְפִלִּישְׁתָּאָה.

וְהָא אַבְנָא עֲלָה אֶתְמַר (דניאל ב לה) וְאַבְנָא דִּי מַחַת

קוּם אֶתְה הַרְוֵעָה הַנֶּאֱמָן,
שְׂבַגְלִלְךָ נֶאֱמַר (שמות ב) וַיִּפֶן כֹּה
וְכֹה וַיִּפֶן אֶת הַמִּצְרִי. שְׂבִשְׁם הָאֵם
הַעֲלִינָה, שְׂהִיא חֲמִשִּׁים שְׁעָרִים,
הַכִּית אוֹתוֹ, שְׁנַרְמָזוּ בְכ"ה. וכו"ה,
הָאוֹתִיּוֹת שְׂמִיחָדִים בְּהֵם אֶת
הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא פַּעַמִּים בְּכָל
יוֹם שְׁמַע יִשְׂרָאֵל ה' אֱלֹהֵינוּ ה'
אֶחָד, שְׁיֵשׁ בְּשֵׁשׁ הַתְּבוּת עֲשָׂרִים
וְחֲמֵשׁ אוֹתִיּוֹת, וּפַעַמִּים הֵם י'.
בְּאֵלֹי הַחֲמִשִּׁים הִכָּה אֶת פְּרַעֲה
וְאֶת כָּל עֲבָדֵי חֲמִשִּׁים מַכּוּת.

קום אֵלִיו בְּמַקֵּל שְׁלָךְ לְהַכּוֹת
אוֹתוֹ כְּמוֹ כָּלָב, שְׂכַף דְּרָף הַכָּלָב,
לְהַכּוֹתוֹ בְּמַקֵּל. וְדִרְף הַעֲבָד
לְהַכּוֹתוֹ בְּמַקֵּל כְּכָלָב, מִשּׁוּם
שְׂעָלֵי נֶאֱמַר (משלי כט) בְּדִבְרִים לֹא
יִוָּסֵר עֲבָד. בְּהַתְחִלָּה הַכִּית אוֹתוֹ
עַל הַיָּם. כְּעַת קוּם וְהִכָּה אוֹתוֹ
בְּיָם שֶׁל הַתְּוֹרָה, בְּקוּלְמוּס שְׁלָךְ,
בְּדִרוּעַ שְׁלָךְ, בִּיד שְׁלָךְ, שְׂנַאֲמַר
בּוֹ (שמות יד) וַיֵּט מֹשֶׁה אֶת יָדוֹ עַל
הַיָּם, שְׂהִירִי בְּיָמִין נִבְקַע הַיָּם,
וּבְשִׁמְאֵל חִזְרָה הַיִּבְשָׁה. זְהוּ
שְׂכַתוּב (שם טו) וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל הִלְכוּ
בִּיבְשָׁה בְּתוֹךְ הַיָּם. בְּעִמּוּד
הָאֶמְצַעִי, נִשְׁפָּת בְּרוּחָךְ פֶּסֶם יָם.
קוּם תִּנְצַח בְּקִרְבוֹת, שְׂהִירִי בַת
הַמִּלְלָךְ שְׁלָךְ הִיא, וְלָךְ חִזְרָת. וְלֹא
עוֹד, אֵלָא כְּמָה דְּבִים וְזֹאבִים שֶׁל
עִרְבוּבִיָּה מִתְכַּנְּסִים בְּגִלּוּת לְאָכַל
אֶת הַצֹּאן שְׁלָךְ, שְׂנַאֲמַר בְּהֵם
(יחזקאל לד) וְאַתָּן צֹאנִי צֹאן מְרֻעִיתִי.
קום קַח הַמַּקְלָע שְׁלָךְ עֲלֵיהֶם,
שְׂהִירִי בְּמַקְלָעוֹ שֶׁל דְּוִד נֶאֱמַר
(שמואל א-יז) וַיִּבְחַר לוֹ חֲמִשָּׁה חֲלָקִי
אַבְנִים מִן הַנַּחֲל. נְטִיל אוֹתָן
בְּחִמְשׁ תְּבוּת, שְׂהֵן שְׁמַע יִשְׂרָאֵל
ה' אֱלֹהֵינוּ ה' אֶחָד. וְכִשְׁשֵׁם אוֹתוֹ
בְּמַקְלָע, נַעֲשׂוּ אַחַת, אַבְנָא אַחַת,
וְהִרְגוּ אֶת הַפִּלִּשְׁתִּי.

וְעַל הָאֲבָן הַזֶּה נֶאֱמַר (דניאל ב)
וְהָאֲבָן שֶׁהִכָּתָה אֶת הַצֶּלֶם הִיטָה
לְהַר גְּדוֹל, וּמִלְּאָה כָּל הָאָרֶץ. זְהוּ

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנות הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלוקי ואלוקי אבותי שיתקנים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזרפרא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלכנה באור החמה ואור החמה יהיה שבעתים באור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, ויזתם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וקראונו יראיו. וזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידי התקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכנת עזנו במהרה ביימנו. ויקוים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביזם ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלוקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עילאה, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביצקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי בפיך לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה דידן, ה' בדר יחזנו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך כבתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכניתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאהבה את שמו הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת).

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על כן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במיחד בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עין פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אפילו אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, וצ"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקובלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר לימודים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזוהר הנשמה... וביזם שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמיחד ביום הקדוש יום השבת שאין ערוך להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיחד בזכות למודו. וכן לקמי וחמותו ע"ה (ועין קב הישר) והנה שזכרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועין פלא יוציא ערך כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמנ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיִּמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמנ) בְּחֵיכּוֹן וּבְיוֹמִיכּוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמנ) לְעֵלְא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תִּשְׁבַּחְתָּא וְנַחְמָתָא דְּאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאָמְרוּ אָמֵן: עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְּעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הָדִין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וּלְהוֹן וּלְכּוֹן חֲנָא וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וּרְפוּאָה וְגִאְלָה וְסְלִיחָה וְכַפָּרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לָנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ) עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ)

הַשְׁבֵּכָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרִי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמַצּוֹתָיו חָפֵץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וִירַחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יְרַחֵם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֲהֵלוֹ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹיו
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִּים עַמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְׁבֵּכָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִּל מִי וּמִצָּא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר חָחַן וְהִכָּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יֵרָאֵת יְהוָה הִיא תִּתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרִי יְדֶיהָ, וַיִּתְּלֹוּהָ בְּשַׁעְרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וִירַחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּה
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בָּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באוריתא די בארתא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא חנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמאי וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמאי וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום בברוכיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוני בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהשיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לדשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדד ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלונית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהשיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לדשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדד ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

קול דודי הנה זה בא מְדַלֵּג על הַהָרִים מְקַפֵּץ על הַגְּבָעוֹת:
 דוֹמָה דודי לְצִמִּי אוֹ לְעֶפֶר הָאֵלִילִים הִנֵּה זֶה עוֹמֵד אַחֵר כְּתִלְנוּ
 מִשְׁגִּיחַ מִן הַחֲלָלוֹת מִצִּיץ מִן הַחֲרָבִים:
 עֲנֵה דודי וְאָמַר לִי קוֹמִי לָךְ רַעֲיָתִי יִפְתֵּי וְלִכִּי לָךְ.

(בשיר השירים פ' ב, ה-י)

בואו ונצא לקבל פני משיח צדקינו ברחמים – "בספרא דא יפקון מון גלותא ברחמי" (זוה"ק)

**ספר הזוהר המחולק ל-960 קונטרסים 30 קונטרסים ב-32 קופסאות,
 וכן בנמה דקות יוכלו כל ישראל כאיש אחד בלב אחד
 לסיים את כל הזוה"ק אלפי פעמים.
 וכל אחד שלומד מצטרף עם הכלל ומסיים יחדיו,
 ונחשב לכל אחד ואחד כאילו סיים כל הזוה"ק.**

אמרו חז"ל לא ניתנה תורה אלא לאוכלי המן!!! (רש"י ד"ה ב' ל"א ד')
 ובוהר הקדוש (פרשת בשלח דף סב), כתוב מה מיוחד באוכלי המן?
 שכאשר אכלו את המן היה מתברך במעיים וקיבלו אור רוחני וראו מה שלמעלה וכו' להכנה עליונה.
 ועל זה נקראו דור דעה, והם היו בני האמונה ולהם ניתנה התורה להסתכל בה בפנימיותה ולדעת דרכיה.
רואים מהזוהר הקדוש שעיקר נתינת התורה ניתנה לאלו שלומדים את סודותיה.

ובאור החיים הקדוש פרשת ויחי (מט יא), כתב:
 שכוחו של הגואל העצום מולך המשיח הוא שצריך שיתעסקו ישראל בינה של תורה,
 ובאור הדברים שילמדו את פנימיות התורה שזה יינה של תורה. (גם יון גימטריה "סוד").

**על כן אחי ורעי בואו ונחיש הגאולה
 בלמדנו זוהר הקדוש באחדות
 כל ל"ב ישראל, על ידי כמה אופנים:**

- א.** כל אחד יקח קופסה שיש בה 30 חלקים של הזוה"ק (המחולק לתתק"ס חלקים (960)),
 וילמד קונטרס אחד בכל יום כשבע דקות [במשך חודש ימים]
 עם עוד 31 שהם ביחד ל"ב [32] איש, מסיימים את כל הזוה"ק בחודש, וזה אפשר בקלות,
ובכן יסיימו יחדיו את הזוה"ק בכל חודש.
- ב.** כל אחד יחלק לחבריו חוברת אחת בסך הכל לחלק ל-30 איש (שזה לא קשה), ובכך
 יזכפלו זכויותיו לאלפים ולרבבות, (וכבר הובאו דברי הזוה"ק בפרשת תרומה (קכ"ח ע"ב), מגודל
 מעלת "מזבח הרבים"), **וכל ל"ב יהודים (32) שיעשו כן מסיימים את כל הזוה"ק.**
- ג.** לחלק לל"ב [32] בתי מדרש, ושם אחרי התפילה, [ג' פעמים ביום], ילמדו כשבע דקות
 [7] ציבור של 30 איש, **וכן יסיימו את כל הזוה"ק כמה פעמים ביום.**

בידינו הדבר להחיש את הגאולה
 ולזכות לקבל פני משיח צדקנו בקרוב ברחמים.

**מפעל הזוהר העולמי נחל לכיש 24/8 בית שמש
 טל: 0548-436784**